

Képek bibliai helyszínekről, régészeti leletekről - Újszövetség II.

(Kattintás a képre: teljes méretű kép megtekintése)

A Jordán egyik kanyarulata, ahol - a hagyomány szerint - Jézus megkeresztelkedett.

Máté evangéliumában ezt olvassuk: *"Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. János azonban visszatartja őt, mondván: Nékem kell általad megkeresztelkednem, és te jössz énhozzám? Jézus pedig felelvén, mondta néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engedett néki. És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijött a vízből; és*

ímé az egek megnyilatkoztak néki, és ő látta az Istennek Lelkét alájőni mint egy galambot és őreá szállani." (Mát. 3.13-16.) Jézus a példa a keresztény emberek számára minden tekintetben, így a keresztség tekintetében is. Felelős döntéssel, felnőttként kell, hogy az ember döntsön amellet, hogy az Isten útján kíván járni ezután. Jézus nagy misszióparancsában is ezt olvassuk: *"Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagytok minden napon a világ végezetéig. Ámen!"* (Mát. 28.19-20.) Az embereket tanítványokká kell tenni, Jézus tanításait megismertetve velük. Olyan életkorban kell Jézus parancsa szerint megkeresztelni őket, amikor megérthetik és elfogadhatják Isten kívánalmait. Keresztelő János a bűnbánat, a megtérés keresztségét hirdette, és azt, hogy itt van a Messiás. Jézust bemutatta a tömegnek, mint Isten bárányát. Jézusnak nem lett volna szüksége János keresztségére, mivel Neki nem volt bűne, de mint helyettesünknek és példánknek, ezt az "igazságot is be kellett töltenie". Emberré lett, az isteni természete mellé felvette a mi megromlott természetünket, hogy hasonlóvá legyen hozzánk (Zsid. 2.17.), hogy megmutassa a bűn feletti győzelem útját. Letette az isteni hatalmát és az örök életét, hogy a helyettesünk lehessen.

Jézus a keresztsége után a pusztába ment negyven napra, hogy böjtöljön, és befejezze a felkészülést a szolgálatra, amelyet be kell töltenie majd a következő években. Negyven napig böjtölt, míg "végezetre megéhezett". Legyengült az éhségtől. Ezt az alkalmat használta ki Sátán, hogy Jézust megkísértse. Első szavai máris leleplezték, hogy kétséget akar ébreszteni Jézusban: *"Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké."* (Mát. 4.3.) Sátán arra akarta rábírn Jézust, hogy vegye vissza az isteni hatalmát, tegyen csodát a saját javára. Ha ezt megtette volna Jézus, nem lehetett volna a példaképünk, hiszen nekünk nincs isteni hatalmunk. Jézus csak azokat az eszközöket használ(hat)ta a győzelméhez, amelyek nekünk is a rendelkezésünkre állnak mindenkor: az Igét és az imádságot. Jézus egy örök érvényű mondattal válaszolt: *"Meg van írva: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem*

minden ígérel, a mely Istennek szájából származik." (Mát. 4.4) Ezt 5 Móz. 8.3-ból idézte. Az Ige egyedül: ez lehet a keresztény élet kizárólagos alapja.

A Bibliát Sátán is ismeri, csalásait képes vallásos köntösbe is öltöztetni. *"Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vedd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. Mondta néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet."* (Mát. 4.5-7)

Itt Jézus példát ad a helyes Bibliaértelmezésre: ígét ígérel kell összevetni, és semmit el nem venni Isten beszédéből. Mert Sátán kihagyott egy részt a 91. zsoltár idézett részletéből: "őrizzenek téged minden utadban" - minden úton, amelyet Isten akarata szerint, az Őiránta való engedelmisségben jár az ember. Ha az ember önként Sátán térfelére lép, ha kísérti az Istent, nem számíthat a védelemre. Az előző kísértés az kívánságot igyekezett kiaknázni, a mostani pedig az elbizakodottságot felkelteni.

"Ismét v ivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világot minden országát és azok dicsőségét, és monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem." (Mát. 4.8-9)

Sátán tudta, hogy Jézus azért jött, hogy az ő hatalmát megtörje. Jézus tisztában volt vele, hogy ez a küldetés számára nehézségekkel, szenvedéssel jár majd, és az áldozati halálával fog

végződni. Sátán itt megmutatta Jézusnak a világ dicsőségét (a világ nyomorúságát persze háttérbe tolta) és felajánlotta Jézusnak a könnyebb utat. Ő félreáll, átengedi a világot Jézusnak, nem kell szenvednie, nem kell meghalnia a hálátlan emberiségért.

Mindezért "csak" annyit kell tennie, hogy leborulva imádjja őt. *"Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj."* (Mát. 4.10) (A képen a "Megkísértés hegye" látható.)

A Getsemáné kert látható a képen. Itt kezdődik Jézus szenvedéstörténete.

Luk. 22.39-44: *És kimenvén, ment az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követték pedig őt az ő tanítványai is. És mikor ott a helyen volt, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. És ő eltávozott tőlük mintegy kőhajításnyira; és*

térdre esvén, imádkozék, Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítőén őt. És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.

Márk. 14.33 *És maga mellé vevé Pétert és Jakabot és Jánost, és kezde rettegni és gyötrődni; Jézust mindig olyan kiegyensúlyozottnak látjuk az evangéliumokban. Nyugodtan felel a kísértő kérdésekre, megjövendőli saját szenvedését és halálát. Erőtelmes és kiegyensúlyozott személyiség - és ezután a jelenet után is az. Végtelen nyugalom és határozottság jellemzi más részein az evangéliumoknak. Itt azonban gyötrődik, retteg, vért verejtékezik - miért? Aligha a rá váró fizikai szenvedés miatt: jól tudta ezeket örök idők előtt, amik rá várnak. Itt van valami, amit meg kell fejtenünk. Mi történik itt? Pál apostoltól tudhatjuk meg a választ a 2 Kor. 5.21-ből: azt mondja Jézusról, hogy "Azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne." Gal. 3.13-ban pedig azt mondja, hogy Krisztus átokká lett értünk. Jézus eljött emberi testben, természetben közénk. Ő, aki egy az Atyával - ezt az egységet, ezt a mély összetartozást mi fel sem tudjuk fogni. Krisztus pedig vállalta, nem csak azt hogy emberré, hanem hogy bűnné is legyen értünk. Hogy úgy tekintsen rá az Atya mint a bűnre. Mint olyasvalamire, ami Isten szemében gyűlöletes, megvetett, kárhóztatásra méltó. Isten, aki bűnné tette Jézust értünk, Jézusra ráhelyezte minden bűnét az emberiségnek, és el kellett fordulnia a bűntől és ezáltal Jézustól is. Jézust azonosítania kellett az Atyának a bűnnel, Jézusnak pedig azonosulnia a bűnnel, ami mérhetetlen szenvedést okozott mindkettőjüknek. Ez a Getsemáné titka. Nem az eljövendő fizikai szenvedéstől való félelem, hanem az Atyától való elszakadásnak a félelme ez. Annak a félelme, hogy a bűn olyan súlyos, hogy mindörökké elszakítja Őt az Atyától. Emberként kellett elhordoznia Istennek a bűnnel szemben tanúsított haragját. Háromszor kéri Jézus, hogy ha lehetséges, ne kelljen véghez vinnie ezt az áldozatot. Háromszor riad vissza az emberi természete. Végül meghozza a végső döntését: megmenti az embert, bármibe kerüljön is.*

A képen az Olajfák hegyéről a Jeruzsálembe vezető út látható.

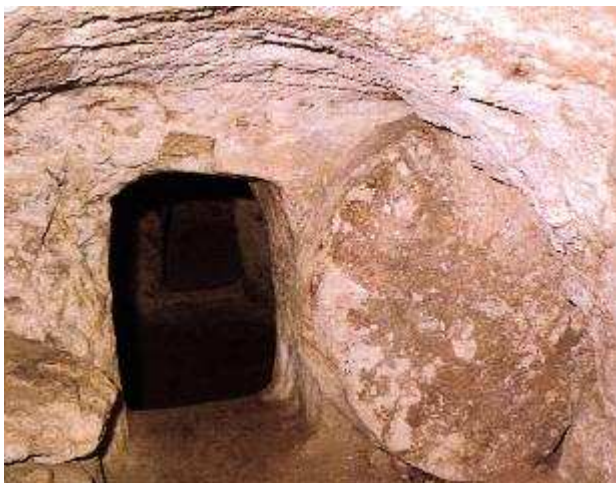
A képen: lábcsontról beszélve átjutva a római korból.

Isten azért, hogy eljön a Földre emberként, hogy szenvedjen és meghaljon, tanúbizonyságát adta annak, hogy a legnagyobbat, a saját életét is hajlandó odaadni az ő teremtményeiért. Biztosítja az embert a legmesszebbmenő jóindulatáról és szeretetéről. Látnia kell az embernek ezt a hatalmas szeretetet, hogy viszont-szeretetre ébredhessen Isten iránt. Sok ember talán eljut odáig, hogy Isten létezik, de hogy ő olyan Isten lenne, aki maga a szeretet, ezt nehéz lehet belátni.

Miért van annyi baj, annyi szenvedés, halál a világban? Isten hogy lehet a szeretet, ha mindezt megengedi? Nehézséget okozhat hinni egy szerető Istenben, ha csak ezt a világot nézzük, nem vitatom. Sok mindent nem értünk itt a világban. De mégis bizalmunk lehet Istenhez, mégis hihetünk abban, hogy Isten a szeretet, mert Jézus Krisztus, az Atya egyszülött fia eljött ide a Földre, itt élt, majd szenvedett és meghalt mindnyájunkért, szeretetből. Isten a legtöbbet adta, amit csak adhatott, a saját életét. Isten nem kívülről szemlélte ezt a világot, hanem a végtelen tisztaságból és szentségből leszállt közénk, ide, ebbe a szennybe, amit világnak nevezünk, hogy bennünket innen kiemeljen. Isten olyan mérhetetlen és valóságos szenvedést vállalt magára az emberért, ami messze meghaladja az egyes emberek és az egész emberiség bűn miatti szenvedését. Egy hatalmas igazságnak, egy félelmetes szükségszerűségnek kell rejtőzködni Isten döntése és megváltási terve mögött: Olyan súlyos a bűn, hogy egyedül csak így - Isten végtelen személyes áldozata által - volt lehetséges legyőzni a bűnt örökre, és tökéletesen, véglegesen kiiktatni azt a világmindenségből. Ez által az áldozat által lehet megmenteni az emberiség maradékát, akik szabadulni akarnak a bűnből.

Kereszthalála után Jézus testét, a zsidó szokásoknak megfelelően, lenvászonba burkolták. A holttest köré csavart lepedőbe mintegy 54 kg, gumiszerű masszává gyúrt, illatos fűszeranyagot helyeztek. Miután a testet egy sziklába vájt üregbe helyezték, emelők segítségével hatalmas (mintegy két tonna súlyú) követ gördítettek a sírbolt bejárata elé. Vasfegyelmű római katonákból álló őrség vigyázta a sírt. A büntetésből való félelem eredménye a szolgálat kifogástalan ellátása volt, különösen az éjszakai őrség esetében. Az őrség Róma hatalmát és fennhatóságát jelző pecséttel zárta le a sírboltot.

A pecsét a hullarablókat, sírfosztogatókat hivatott távol tartani. A kő megmozdítása során a behatoló feltöri a pecsétet is, s így magára vonja a római törvények haragját. A sír azonban vasárnap reggel üres volt. Az az elmélet, hogy a zsidó vagy a római hatóságok távolították el Krisztus

testét, semmivel sem jobb magyarázat az üres sírboltra, mint a tanítványoknak tulajdonított lopás. Ha a hatóságok birtokában volt a test, vagy tudták, hol van, akkor miért nem léptek elő és közölték, hogy ők vitték el, amikor a tanítványok Jeruzsálemben hirdették a feltámadást? Ha így volt, akkor miért nem mondták el pontosan, hol van a holttest? Miért nem vették elő a tetemet, tették egy kocsira, és tolták végig Jeruzsálem közepén? Ezzel egyszer s mindenkorra végeztek volna a kereszténységgel. Ha minden lehetőséget végiggondolunk logikusan, egyetlen magyarázat marad, mégpedig a Biblia magyarázata: Jézust az Atya feltámasztotta a halálból.

1 Tim. 2.4-6: Isten "azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében."

Zsid. 9.15: "...új szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnek ígéretét."

Ján. 10.11-18 "Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. A béres pedig és a ki nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra. Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim, A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akorból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én

szómrá; és léssen egy nyáj és egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól."

A Biblia tanítása szerint Jézus ismét el fog jönni, ezúttal dicsőségben, hogy a történelem végén magával vigye az övéit.

Jel. 1.7: "Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még a kik őt által szegezték is; és siratja őt e földnek minden nemzetsége. Úgy van. Ámen."

Ésa. 40.3-11: "Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bérczek rónává. És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szól. Szózat szól: Kiálts! és monda: Mit kiáltsak? Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága! Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvalt reá; bizony fű a nép. Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad! Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion!

emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad Júda városinak: Ímhol Istenetek! Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Ő előtté. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti."